

Sygn. akt II AKa 7/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lutego 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Rafał Kaniok (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Jethon

SA – Dorota Tyrała

Protokolant: – Katarzyna Wójcik

przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2023 r.

sprawy S. S. (1) urodz. (...) w D. (Norwegia) s. B. S. i M.-E. S.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 18 października 2021 r. sygn. akt XVIII K 243/20

1) zmienia zaskarżony wyrok w części, co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I wyroku w ten sposób, że przyjmuje, iż oskarżony S. S. (1) działał z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia A. N. i wymierzoną mu za ten czyn karę pozbawienia wolności podwyższa do 15 (piętnastu) lat;

1) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 11 grudnia 2019 r. do dnia 8 lutego 2023 r.;

2) w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3) zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 7/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. **CZĘŚĆ WSTĘPNA**

1.1 **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sąd Okręgowy w Warszawie z dnia 18 października 2021 r.
sygn. akt XVIII K 243/20

1.2 **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego S. S. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

pełnomocnik wnioskodawcy

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**2.1. Ustalenie faktów**

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

<p><u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u></p>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
1. 2. 3. 4.	<p>Zarzuty obrońcy oskarżonego:</p> <p>1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5§2 k.p.k. poprzez przyjęcie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodów, niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem doświadczenia życiowego, co w konsekwencji spowodowało błędne przyjęcie, że doszło do zabójstwa, a oskarżony działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia pokrzywdzonej, pomimo iż prawidłowa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów powinna skutkować stwierdzeniem w tym zakresie wystąpienia nienadających się usunąć wątpliwości co do strony podmiotowej i przedmiotowej dokonanego przez oskarżonego czynu, a więc przyjęciem zasady, że tego typu okoliczność rozstrzygnięta powinna zostać na jego korzyść, a tym samym uznanie, że S. S. nie miał nawet zamiaru</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p>

<p>ewentualnego pozbawienia życia pokrzywdzonej, zaś zaistniałe zdarzenie było nieumyślnym spowodowaniem śmierci, który to błąd Sądu doprowadził do naruszenia prawa materialnego i zastosowania niewłaściwego przepisu – art. 148§1 k.k. – podczas gdy zarzucane mu przestępstwo powinno zostać zakwalifikowane z art. 155 k.k.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny # częściowo zasadny</p>
<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych skutkujący nietrafnym uznaniem, ślady na szyi pokrzywdzonej powstały jednocześnie co pozostałe stwierdzone u pokrzywdzonej, podczas gdyż jest to wniosek sprzeczny z opinią ustną biegłej sądowej, która wskazała, że gojenie się tego rodzaju śladów może być zauważalne dopiero „po pewnym czasie, zazwyczaj są to rzędu dni”, „gojenie jest uzależnione od cech indywidualnych” oraz „bywa, że następnego dnia po doznaniu obrażeń nie widzimy cech gojenia”, a zatem brak jest podstaw do uznania, że ślady na szyi u pokrzywdzonej powstały 11 grudnia 2019 r., a tym samym, że to oskarżony pozostawił te ślady tego dnia;</p>	<p># niezasadny # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 203§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 193§1 k.p.k. poprzez uznanie opinii sądowo-psychiatryczno-psychologicznej sporządzonej przez biegłych psychiatrów i psychologa za w pełni wiarygodną, podczas gdy biegli przesłuchani na rozprawie sami wskazali, iż byli zmuszeni traktować S. S. odmiennie i w inny – niepełny – sposób przeprowadzić obserwację, a ty samym wydać opinię w oparciu o niekompletne dane, a nadto iż ograniczali oskarżonemu możliwość udzielania informacji, przez co wysoce prawdopodobne jest, iż nie uzyskali wszelkich niezbędnych</p>	

danych, o czym świadczy chociażby fakt, że o leczeniu psychiatryczno-psychologicznym na terenie Norwegii dowiedzieli się już po sporządzeniu opinii pisemnej, wobec czego zasadnym byłoby powołanie nowego zespołu biegłych i przeprowadzenie obserwacji w sposób prawidłowy, gdyż tylko wtedy mogłaby powstać wiarygodna i miarodajna opinia;

4. art. 194§1 k.p.k. z zw. z art. 201§1 k.p.k. w zw. z art. 203§1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 193§1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie ponownej obserwacji sądowo-psychiatrycznej S. S. w celu wydania opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego przeprowadzonej w należyty sposób, a to w pozwalający oskarżonemu na świadomy udział w niej, przy wyeliminowaniu bariery językowej i kulturowej, albowiem jak wyżej wskazano, pełnoprawnego dowodu nie mogła spełnić opinia znajdująca się w aktach sprawy, gdyż została ona przeprowadzona w sposób uniemożliwiający pełne i kompleksowe zbadanie oskarżonego, co tym samym uniemożliwia dokonania jakichkolwiek ustaleń na podstawie tej opinii,

5. art. 170§1 pkt 4 i 5 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego obrońcy o przeprowadzenie wizji lokalnej (ew. eksperymentu procesowego), pomimo iż uzyskane w ten sposób informacje miałyby istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wyjaśniłyby wątpliwości, które miał Sąd I Instancji co do dokładnego przebiegu zdarzenia, a bezpodstawnie Sąd uznał, że nie jest możliwe odtworzenie

analogicznych warunków jak te, które istniały w dniu zdarzenia, skoro mieszkanie w dalszym ciągu istnieje, nie było remontowane, a samo łóżko nie zostało ani naprawione, ani wymienione, a zatem nie istniały obiektywne przeszkody do przeprowadzenia dowodu;

6. art. 170§1 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wszystkich wniosków dowodowych obrońcy dotyczących źródeł osobowych, tj. wniosków o przesłuchanie ośmiu osób: członków najbliższej rodziny i bliskich znajomych, w tym osoby, która widziała się zarówno z oskarżonym jak i pokrzywdzoną w dniu zdarzenia, które to osoby mają informacje relatywne dla sprawy i ukazałyby szerszy kontekst zdarzenia a także pozwoliłyby na pozyskanie szerszych danych w zakresie strony podmiotowej popełnionego czynu;

7. niezależnie od powyższego zarzucam wymierzenie oskarżonemu rażąco niewspółmiernej kary, albowiem ustalone przez sąd warunki i właściwości osobiste oskarżonego, jak i jego niekolidujący ze społeczeństwem dotychczasowy tryb życia, młody wiek, uprzednia niekaralność oraz pełna współpraca z organami prowadzącymi postępowanie, nie uzasadniają wymierzenia mu tak dotkliwej kary, tym bardziej, że do czynu doszło gdy miał zaledwie 28 lat, a biorąc pod uwagę cele kary i proces resocjalizacji zasadnym jest, by mógł wrócić do społeczeństwa jak najszybciej, tym bardziej, że okoliczności czynu ani warunki osobiste oskarżonego nie dowodzą, iż miałby być

osobą zdemoralizowaną, zepsutą, czy też którą należałoby izolować od społeczeństwa, gdyż nigdy nie planował ani nie zamierzał zrobić komukolwiek krzywdy, w tym nie zamierzał odebrać życia pokrzywdzonej, a całe zdarzenie stanowi jedynie nieszczęśliwy w skutkach wypadek i taka kwalifikacja skutkowałaby górną granicą 5 lat pozbawienia wolności, co stanowi rozdźwięk między nią a karą orzeczoną przez Sąd I Instancji, szczególnie że oskarżony wyraził szczerą skruchę i żal za swój czyn.

Zarzuty Prokuratora:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę niniejszego orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, sprzecznie ze zgromadzonym materiałem dowodowym, a w szczególności opinia biegłego lekarza sądowego, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z zamiarem ewentualnym, co doprowadziło do wymierzenia oskarżonemu kary rażąco niewspółmiernej – zbyt łagodnej w stosunku do okoliczności sprawy, stopnia winy sprawcy i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu;

2. rażąco niewspółmierność wymierzonej S. S. (1) kary 12 lat pozbawienia wolności podczas gdy okoliczności czynu wskazują na znaczny stopień jego społecznej szkodliwości i winy S. S. (1), a wzgląd na cele zapobiegawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec oskarżonego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, zaspokojeniu społecznego poczucia sprawiedliwości przemawiają za

	orzeczeniem kary surowszej – 25 lat pozbawienia wolności.	
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
<p>1. Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Bezpodstawne są wszystkie podniesione w niej zarzuty jak też wniosek skarżącego o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania oraz sformułowany na rozprawie apelacyjnej wniosek o zmianę tegoż wyroku.</p> <p>2. Co do pkt 1 apelacji na wstępie należy wskazać na nieprawidłową konstrukcję sformułowanego tam zarzutu. Podnosząc zarzut obrazy prawa materialnego (poprzez zastosowanie niewłaściwego przepisu art. 148§1 k.k. zamiast prawidłowego w ocenie skarżącego art. 155 k.k.) zakwestionowano jednocześnie ustalenia faktyczne zaskarżonego wyroku co do zamiaru z jakim działał oskarżony, który to błąd miał być spowodowany poprzez dowolną ocenę dowodu niezgodną z art. 7 i 5§2 k.p.k. Tymczasem zarzut obrazy prawa materialnego, odnoszący się do kwalifikacji prawnej czynu, można postawić tylko wówczas, gdy skarżący nie podważa ustaleń faktycznych związanych z tą kwalifikacją (por. orzeczenia SN z 25.VII. 2005r. , sygn.. V KK 61/05, OSN w SK 2005 poz. 1412, postanowienie SN z 2.XII. 2008, III KK 230/08 LEX nr. 49 14 25)</p> <p>3. Nadto wskazane w w/w zarzucie naruszenie zasady in dubio pro reo (art. 5§2 k.p.k.) może być podnoszone tylko wtedy, gdy sąd w sposób prawidłowy przeprowadził</p>		

postępowanie dowodowe i w sposób zgodny z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzone dowody a następnie dostrzegając, że nadal istnieją nieusuwalne wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. W sprawie niniejszej tego rodzaju sytuacja nie miała miejsca. Przeciwnie, Sąd meriti dostrzeżone przez siebie wątpliwości - co do istnienia drugiego, dodatkowego mechanizmu prowadzącego do zgonu pokrzywdzonej w postaci zaburzeń czynności rytmu serca, powiązanych z ostro narastającą niewydolnością krążenia, które miałyby być wywołane przez wywieranie dłońmi bezpośredniego nacisku na szyję pokrzywdzonej - rozstrzygnął na korzyść oskarżonego, przyjmując (zgodnie z przedstawioną przez niego pierwotnie wersją wydarzeń), iż zgon pokrzywdzonej był spowodowany odcięciem powietrza do jej dróg oddechowych, poprzez przyciśnięcie kłody do jej twarzy i przyciskanie klatki piersiowej ciałem.

4. Odnosząc się do kwestii obrazy art. 7 k.p.k., która miałaby prowadzić do błędnych ustaleń w obrębie zamiaru oskarżonego, stwierdzić należy, że w sprawie niniejszej Sąd meriti nie naruszył w jakimkolwiek stopniu zasad oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k. w zakresie prowadzącym do ustalenia, iż oskarżony działał w umyślnym zamiarze pozbawienia życia pokrzywdzonej, z tym zastrzeżeniem, iż (o czym będzie dalej mowa) przeprowadzone dowody wskazują w ocenie Sądu odwoławczego w sposób nie budzący wątpliwości, iż oskarżony działał z

zamiarem bezpośrednim, a nie z zamiarem wynikowym.

W sprawie przeprowadzono wyczerpujące postępowanie dowodowe, badając wnikliwie wszystkie dowody niezbędne dla trafnego wyrokowania. Całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego został (jak to wynika z wyjątkowo precyzyjnych i przekonujących pisemnych motywów wyroku) oceniony zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego, a zatem w sposób nie wykraczający poza granice oceny swobodnej wytyczone w art. 7 k.p.k. W oparciu o prawidłową – trafną i kompleksową – ocenę przeprowadzonych dowodów Sąd meriti poczynił bezbłędne i kompletne ustalenia faktyczne, wskazując jednoznacznie na sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 148§1 k.k. Tak więc zarzut z pkt 1 apelacji - kwestionujący w tym zakresie sądową ocenę dowodów i powiązane z nią ustalenia faktyczne wyroku, a w konsekwencji kwalifikację prawną czynu popełnionego przez oskarżonego - uznać należy za bezzasadny.

5. Sąd meriti przyjął zatem trafne ustalenie również co do tego, iż oskarżony działał z umyślnym zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonej. Sąd oparł się przy tym przede wszystkim na (niemal w pełni korespondujących ze sobą) dowodach w postaci opinii sądowo-lekarskiej (pisemnej i ustnej) biegłej M. B. (1) oraz pierwszych wyjaśnień złożonych w sprawie przez oskarżonego.

Istotna wartość dowodowa tych wyjaśnień (opisujących w sposób dość precyzyjny przebieg wydarzeń prowadzących w efekcie do śmierci pokrzywdzonej), nie została wzruszona, ani przez późniejsze wersje przedstawione w kolejnych (zmienianych) wyjaśnieniach oskarżonego, ani w ramach argumentacji przedstawionej przez obrońcę oskarżonego we wniesionej apelacji. Zaznaczyć należy, że wyjaśnienia powyższe były składane w bezpośredniej bliskości czasowej od przedmiotowego wydarzenia (następnego dnia) w obecności obrońcy oskarżonego, prokuratora i tłumacza. Oskarżony nie składał żadnych zastrzeżeń, co do treści odczytanego mu protokołu wyjaśnień (k100). Istotne jest też to, że skazany potwierdził treść tych wyjaśnień w trakcie kolejnego przesłuchania (167) i co do zasady na pierwszym terminie rozprawy głównej (k 969). Słusznie zatem Sąd I instancji uznał, iż powyższe wyjaśnienia częściowo odzwierciedlają przebieg wydarzenia w zakresie wskazującym, że doszło do kłótni między oskarżonym i pokrzywdzoną, w trakcie której zarzucił on koc (koldrę) na jej twarz, przyciskając ją następnie do jej twarzy i jednocześnie wywierając ciężarem swojego ciała ucisk na jej klatkę piersiową, przez co uniemożliwił pokrzywdzonej oddychanie. Tym samym Sąd trafnie przyjął, że kolejne wyjaśnienia oskarżonego (wskazujące na przypadkowy charakter wydarzenia) stanowią jedynie linię jego obrony i nie mogą być uznane za wiarygodne (str. 8 uzasadnienia). Nadto Sąd meriti wykazał w sposób logiczny i przekonujący dłaczego częściowo odrzuca wiarygodność

pierwszych wyjaśnień oskarżonego składanych bezpośrednio po wydarzeniu tj. przede wszystkim odnośnie wywołania obrażeń na szyi pokrzywdzonej (kilka dni wcześniej) oraz co do dociskania koca do twarzy pokrzywdzonej jedynie przez kilka sekund – przyjmując zasadnie, iż musiało to trwać co najmniej kilka minut (str. 6 uzasadnienia).

6. Wersja wydarzenia przedstawiona przez oskarżonego w pierwszych wyjaśnieniach, w części uznanej za wiarygodną, znalazła (w zakresie mechanizmu, który doprowadził do zgonu poszkodowanej) pełne potwierdzenia w opinii sądowo-lekarskiej biegłej M. B., która w sposób bezsporny wykazała, iż do zgonu pokrzywdzonej mogło dojść w sposób opisany przez oskarżonego, czyli na skutek odcięcia dostępu powietrza do jej dróg oddechowych, poprzez dociśnięcie koca do jej twarzy, przy jednoczesnym unieruchomieniu klatki piersiowej ciężarem ciała oskarżonego.

7. Sąd meriti przyjmując powyższą wersję wydarzeń za podstawę swoich ustaleń faktycznych trafnie odrzucił - odwołując się do zasady in dubio pro reo (5§2 k.p.k.) - istnienie dodatkowego mechanizmu prowadzącego do zgonu pokrzywdzonej na skutek bezpośredniego zaciśnięcia rąk na jej szyi (uduszenia) - str. 15-16 uzasadnienia. Zaznaczyć należy, że przyjęcie tego dodatkowego mechanizmu byłyby mniej korzystne dla oskarżonego, świadcząc o jego bezwzględności, drapieżności i wyjątkowej determinacji, w bezpośrednim dążeniu do skutku w postaci śmierci pokrzywdzonej. Zauważyć też wypada, że właśnie ten element działania (jako okoliczność

obciążającą) oskarżony usiłował ukryć już w ramach swoich pierwszych wyjaśnień, przesuając fakt spowodowania uszkodzeń na szyi pokrzywdzonej (wbrew opinii biegłej) o kilka dni wstecz (por. trafne rozważania str. 6 uzasadnienia wyroku).

8. W nawiązaniu do powyższego, za pozbawiony podstaw uznać należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych z pkt 2 apelacji. Sąd meriti opierając się o opinię biegłej, korespondującą z widokiem obrażeń odzwierciedlonych na zdjęciach z płyty k 135 akt a także na zeznaniach koleżanki pokrzywdzonej (V. D.) w sposób bezbłędny przyjął, iż stwierdzone na jej szyi obrażenia musiały powstać w dniu zdarzenia a nie kilka dni wcześniej (str. 6 uzasadnienia). Zarzut z pkt 2. apelacji jest też o tyle chybiony, że wywołanie obrażeń ciała w tym samym dniu nie jest równoznaczne z przyjęciem ich wywołania w ramach pozostałych działań oskarżonego prowadzących bezpośrednio do śmierci pokrzywdzonej (duszenie jej kocem i ciężarem ciała). Przeciwnie, Sąd meriti skorygował w tym zakresie ustalenia przyjęte przez oskarżyciela. Czynność „wywierania dłońmi nacisku na szyję” została wyeliminowana z ustaleń faktycznych w pkt 1 uzasadnienia wyroku (str. 1-2 uzasadnienia) jak też z opisu czynu z pkt. 1 sentencji wyroku. Działania oskarżonego skutkujące obrażeniami szyi pokrzywdzonej nie rzutowały zatem, ani na tok rozumowania Sądu meriti (prowadzący do uznania sprawstwa i winy oskarżonego w ramach czynu z art. 148§1 k.k.), ani też nie zostały uznane za okoliczności wpływające na wymiar kary. W tej sytuacji nawet gdyby hipotetycznie przyjąć

skrajnie nierealistyczną wersję, że pokrzywdzona doznała w/w obrażeń w poprzednich dniach (biegła k 986 akt „bywa, że następnego dnia po doznaniu obrażeń nie widzimy cech gojenia”) i że nie były one wówczas dostrzeżone przez jej koleżankę, oraz że pomimo ich zadania przez oskarżonego („za pomocą tępych narzędzi mechanicznych godzących ze średnią siłą” biegła k 488-498) pokrzywdzona zdecydowałaby się spędzić z nim kolejne dni, to i tak tego rodzaju założenie nie miałoby jakiegokolwiek wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

9. Podsumowując rozważania dotyczące zarzutów 1 i 2 apelacji stwierdzić trzeba, że Sąd meriti nie dopuścił się obrazy przepisów prawa procesowego przy ocenie całokształtu materiału dowodowego niezbędnego do rozstrzygnięcia sprawy – w tym art. 7 k.p.k. i 5§2 k.p.k. Na podstawie tejże, wyczerpującej i przekonującej oceny Sąd przyjął bezbłędne ustalenia faktyczne wskazujące jednoznacznie, iż oskarżony jest sprawcą przypisanego mu czynu z art. 148§1 k.k., a jego wina nie budzi wątpliwości. Przy tym argumenty podnoszone w apelacji w żadnej mierze nie podważyły w tym zakresie trafności sądowej oceny dowodów i prawidłowości ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku.

10. Dla porządku przypomnieć należy, że Sąd meriti - przyjmując wersję wydarzeń opisaną w znacznej mierze w pierwszych wyjaśnieniach oskarżonego - słusznie odrzucił [opierając się o wiedzę specjalistyczną, przedstawioną w opinii sądowo-lekarskiej (pisemnej i ustnej)], kolejne zmienne i momentami wręcz niedorzeczne, wersje wydarzeń zaprezentowane

w następujących wyjaśnieniach oskarżonego, mające wskazywać na przypadkowy charakter przedmiotowego wydarzenia. Dotyczy to wersji z 20.VIII.2020r. (k 601) zgodnie z którą doszło do wypadku spowodowanego wyłamaniem deski w łóżku, kolejnej wersji z 10.XI.2020r. związanej z próbą ściągnięcia koca pod którym ukryła się krzywdzona (k 639, 982) oraz wersji ostatecznej z rozprawy z 6.X.2021r., zgodnie z którą, oskarżony usiłując pocałować pokrzywdzoną, niewłaściwie ustawił chorą nogę i przygniół ją ciężarem ciała. Myślał przy tym „że ona się wygłupia, że być może to ma związek z uprawianiem seksu, że może to jakaś próba zabawy w łóżku” (k 1214). Sąd meriti trafnie przyjął, iż tego rodzaju ewentualna przypadkowość zdarzeń, prowadzących do śmierci pokrzywdzonej, została wykluczona przez biegłą (str. 8 uzasadnienia wyroku w zw. z k 982-983).

11. Z tego też względu za bezzasadny uznać należy zarzut z pkt 5 apelacji, dotyczący nieuwzględnienia wniosku o przeprowadzenie eksperymentu w mieszkaniu pokrzywdzonej, co do przebiegu zdarzenia (m.in. odnośnie uszkodzenia łóżka, które nie było wymienione lub naprawiane), który miałby wyjaśnić wątpliwości Sądu w tym zakresie. Przede wszystkim Sąd - po rozstrzygnięciu w trybie art. 5§2 k.p.k. na korzyść oskarżonego kwestii momentu powstania obrażeń na szyi pokrzywdzonej - nie miał żadnych dalszych wątpliwości co do przebiegu wydarzeń prowadzących bezpośrednio do śmierci pokrzywdzonej, zaś wszelkie wersje wyjaśnień o przypadkowości działań oskarżonego, w sposób

logiczny i przekonujący, odrzucił jako niewiarygodne. Ponieważ oskarżony przedstawił co najmniej cztery (zupełnie sprzeczne ze sobą wersje) przedmiotowego wydarzenia, nie za bardzo widomo, w jaki sposób przeprowadzenie eksperymentu procesowego miałyby doprowadzić do odtworzenia przebiegu tegoż wydarzenia oraz do zweryfikowania prawdziwości kolejnych pokretnych wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie. Znamienne jest, że eksponowany przez skarżącego element wydarzenia, mający polegać na rzekomym wyłamaniu deski w łóżku, pojawia się tylko w jednej (i to bynajmniej nie ostatecznej) z wersji zaprezentowanych przez oskarżonego w toku procesu. Przy tym biegła stanowczo wykluczyła, że taki incydent (złamanie deski i przyciśnięcie pokrzywdzonej ciężarem ciała) mógł skutkować śmiercią pokrzywdzonej (k 982 w zw. z k 601). Zatem przeprowadzenie dowodu w tym przedmiocie nie mogło mieć żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Odnotować należy, że nawet w hipotetycznym przypadku stwierdzenia uszkodzenia w/w łóżka nie można wykluczyć, iż doszło do niego w ramach takich działań oskarżonego, które prowadziły bezpośrednio do zabójstwa pokrzywdzonej, opisanych w jego pierwszych (w przeważającej mierze wiarygodnych) wyjaśnieniach.

Na pełną akceptację zasługuje też argumentacja Sądu meriti, który oddalając powyższy wniosek dowodowy obrońcy skazanego słusznie wykazał, że dowodu z eksperymentu procesowego nie da się przeprowadzić, w taki sposób by wiarygodnie odtworzyć okoliczności w jakich doszło do zdarzenia oraz że,

tym samym, w/w wniosek zmierza do przedłużania postępowania (k 1215-1216). O obrazie art. 170§1 pkt 4 i 5 k.p.k. wskazanej w pkt 5 apelacji nie może być zatem mowy.

12. Z analogicznych względów za bezpodstawny uznać trzeba kolejny zarzut kwestionujący przebieg postępowania dowodowego, zawarty w pkt 6 apelacji. Sąd meriti słusznie i bez obrazy art. 170§1 pkt 2 i 3 k.p.k. wykazał, iż się wniosek obrońcy o przesłuchanie osób wskazanych w piśmie procesowym z dnia 22.IX.2021 nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem ich zeznania nie mogą mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (k 1025 w zw. z 1192). Osoby te nie były bezpośrednimi świadkami morderstwa i nie mają jakiegokolwiek wiedzy na temat okoliczności tegoż zdarzenia. Natomiast okoliczność, iż oskarżony z pokrzywdzoną tworzyli związek, mieli plany na przyszłość i darzyli się uczuciem (nawet w dniach poprzedzających to wydarzenie) oraz okoliczności dotyczące stanu zdrowia oskarżonego i stawianych mu wcześniej diagnoz zostały udowodnione zgodnie z twierdzeniami wnioskodawcy.

13. Oczywiście bezzasadne są zarzuty z pkt 3 i 4 apelacji. Sąd meriti, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie naruszył przepisu art. 7 k.p.k., 203§1 i 2 k.p.k. oraz art. 193§1 k.p.k. uznając, iż opinia sądowo-psychiatryczno-psychologiczna jest wiarygodna. Podnoszone przez skarżącego argumenty, dotyczące konieczności przeprowadzenia ponownej obserwacji i sporządzenia opinii przez nowy zespół biegłych - wobec rzekomo niepełnego przeprowadzenia dotychczasowej

obserwacji oskarżonego (z uwagi na barierę językową i kulturową) oraz wydania opinii w oparciu o niekompletne dane, czy też ograniczania oskarżonemu możliwości udzielania informacji - w żadnym stopniu nie podważają trafnych ocen Sądu w tym zakresie. Zaznaczyć należy, że biegli w sposób profesjonalny i wyczerpujący wyjaśnili, iż materiał którym dysponowali był (pomimo bariery językowej) wystarczający do wydania kategorycznej opinii. Badanie cech osobowości, szczególnie wobec osób z innego kręgu kulturowego, jest trudne, ale nie skutkowało to niemożnością udzielenia odpowiedzi na pytania zadane przez prokuratora w postanowieniu dopuszczającym dowód z w/w opinii (k 1195). Przekazana biegłym dokumentacja, dotycząca wcześniejszych diagnoz i zaburzeń osobowości oskarżonego, nie wpłynęła na zmianę wniosków przedstawionych w opinii sądowo-psychiatrycznej (k 1194-1195). Prowadzenie obserwacji cudzoziemca jest utrudniona jednak nie przeszkadza to w wydaniu opinii (k 1198). Były przeprowadzane rozmowy z oskarżonym z udziałem tłumacza, a także badania dodatkowe. Badany był cały czas monitorowany, obserwowany przez lekarzy i personel (k 1196). Co do ewentualnych zastrzeżeń oskarżonego odnośnie sposobu przeprowadzenia badań, biegli słusznie oświadczyli, iż o formie obserwacji decydują biegli a nie osoby obserwowane (k 1195). Przy tym opiniowany nie miał trudności ze zrozumieniem zasad funkcjonowania w trakcie obserwacji, na oddziale zachowywał się swobodnie, nawiązywał rozmowy z pacjentami i personelem, był pogodny i żartował. Natomiast

w trakcie badań – w obecności tłumacza – płynnie posługiwał się językiem angielskim, rozumiał pytania, prawidłowo formułował zdania (k 581). Powyższe okoliczności wskazują, iż nie zaistniały jakiegokolwiek podstawy do przeprowadzenia ponownej obserwacji sądowo-psychiatrycznej oskarżonego. Tym samym decyzja Sądu meriti o oddaleniu wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego dotyczącego przeprowadzenia tejże obserwacji po raz kolejny, z udziałem innego zespołu badającego – tj. norweskich psychiatrów i psychologów - była w pełni uzasadniona (k 1209). Na akceptację zasługuje stanowisko Sądu meriti, iż podstawą sporządzenia kolejnej opinii sądowo-psychiatrycznej nie może być to, iż osoba badana nie zgadza się z wnioskami poprzedniej (prawidłowej) opinii, kwestionując czas lub sposób przeprowadzania czynności badawczych. Biegli sporządzający opinię, wskazali na ograniczenia wynikające z narodowości oskarżonego oraz stwierdzili, iż nie miało to wpływu na możliwość wydania tej opinii, zaś obrońca nie wykazał, że sporządzona opinia jest niepełna lub niejasna (k 1215). Podzielając w całej rozciągłości powyższe stanowisko oraz przedstawiony w uzasadnieniu wyroku tok rozumowania Sądu meriti (wskazujący, iż opinia biegłych sporządzona w sprawie stanowi wystarczający materiał dowodowy, sporządzony w sposób prawidłowy i fachowy, w oparciu o wiedzę specjalistyczną i z zachowaniem reguł sztuki a także z uwzględnieniem ograniczeń związanych z narodowością oskarżonego).

Sąd Apelacyjny uznał, że w sprawie nie doszło w tym zakresie do obrazy

art. 7 k.p.k., 203 k.p.k. i 193 k.p.k. (zarzut 3) oraz 194 k.p.k., 201 k.p.k., 203 k.p.k. oraz 193 k.p.k. (zarzut 4) i że tym samym, zarzuty z pkt 3 i 4 apelacji są bezzasadne.

14. Co do zarzutu z pkt 7 w tym miejscu godzi się jedynie zauważyć, iż kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym była (przy uwzględnieniu okoliczności i ustaleń poczynionych w postępowaniu odwoławczym) rażąco niewspółmiernie łagodna.

15. Chybiony jest też zarzut z pkt. 8 apelacji. Zasądzona na rzecz ojca i siostry pokrzywdzonej kwota zadośćuczynienia (po 200 000 zł) może tylko w nieznacznym stopniu zrekompensować bezmiar krzywd i cierpień jakich doznała najbliższa rodzina pokrzywdzonej na skutek zbrodni, której dopuścił się oskarżony. Na pełną aprobatę zasługuje w tym zakresie argumentacja przytoczona w pisemnych motywach wyroku, wskazująca na dramatyzm doznań tych osób, poczucie pustki i osamotnienia, wstrząs psychiczny oraz rolę jaką odgrywała zmarła osoba dla najbliższych. Sąd metiti przekonująco wykazał, że zasądzona kwota jest adekwatna do rozmiaru i intensywności cierpienia osób najbliższych pokrzywdzonej, które nagle straciły w wyniku zbrodni córkę i siostrę, młodą, zdrową, wartościową kobietę, przed którą było całe życie i która utrzymywała z nimi serdeczne, intensywne kontakty (str. 19 uzasadnienia).

16. Podsumowując, wszystkie zarzuty podniesione w pkt 1-8 apelacji obrońcy oskarżonego uznać należy za bezzasadne

w stopniu oczywistym, a tym samym stwierdzić trzeba, iż nie ma jakichkolwiek podstaw do uwzględnienia wniosków skarżącego o zmianę zaskarżonego wyroku w kierunku korzystnym dla oskarżonego lub też o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

17. Apelacja prokuratora jest częściowo zasadna.

Zamiar oskarżonego był zamiarem bezpośrednim. Oskarżony w momencie popełnienia zbrodni chciał zabić pokrzywdzoną i to niezależnie od tego, jaki charakter miały relacje oskarżonego z pokrzywdzoną w okresie bezpośrednio poprzedzającym zabójstwo, jak przebiegała kłótnia o której wyjaśniał oskarżony, a nawet niezależnie od tego jakie intencje, czy motywy przyświecały mu pierwotnie w chwili rozpoczęcia ataku na pokrzywdzoną – czy chciał ją jedynie (jak twierdzi – k 99) uciszyć, czy też była to głębsza motywacja związana z ewentualnym rozpadem ich związek. Nawet gdyby przyjąć (jak uznał Sąd meriti), że oskarżony nie planował zabójstwa pokrzywdzonej a nawet przyjmując, że działanie oskarżonego miało początkowo charakter nagły, krótki, impulsywny, mający na celu jej uciszenie, czy uspokojenie (k 99, k 167) to i tak, po chwili, działanie to zostało objęte zamiarem bezpośrednim, cechującym się niezwykle determinacją oskarżonego, który w bezwzględny i brutalny sposób tłumił opór pokrzywdzonej oraz przez okres co najmniej 4 minut dusił ją, przyciskając koc (kołdrę) do twarzy oraz dociskając jej klatkę piersiową ciężarem ciała. To nie był - jak kłamliwie wyjaśnia

oskarżony - jedynie kilkusekundowy incydent lecz (co wynika z opinii biegłej) wielominutowy proces odcinania dopływu powietrza do dróg oddechowych pokrzywdzonej - długotrwały okres w którym oskarżony (pomimo jej oporu), kontynuował czynności zmierzające bezpośrednio do pozbawienia życia swojej ówczesnej partnerki życiowej. Rację ma skarżący prokurator (za wyjątkiem kwestii wyeliminowanej przez Sąd czynności sprawczej w postaci równoczesnego naciskania bezpośrednio rękami na szyję pokrzywdzonej) wskazując na fakt, że śmierć nastąpiła po upływie około 4 minut (240 sekund) po rozpoczęciu wykonywania przez oskarżonego dwóch czynności, z których każda z osobna (duszenie kołdrą oraz dociskanie klatki piersiowej) prowadziła do śmiertelnego skutku raz podnosząc, że było to „przerażająco” dużo czasu by zreflektować się, iż dana czynność (możliwa do przerywania w każdym momencie), wyrządza człowiekowi nieodwracalną krzywdę. „Trzeba dużo determinacji aby udusić człowieka, który aktywnie się broni” (str. 5 apelacji).

18. Wniosek Sądu meriti, iż oskarżony (który przeszedł kurs pierwszej pomocy i służył jako wolontariusz) działał w tym przypadku wyłącznie z zamiarem ewentualnym - jedynie godząc się na to, że 4 minutowe duszenie pokrzywdzonej kołdrą i ciężarem ciała może pozbawić ją życia - jest nieracjonalny, sprzeczny z zasadami logiki, niezgodny z wiedzą i doświadczeniem życiowym. Uzewnętrzniony sposób działania oskarżonego, niewątpliwie bowiem wskazuje, że był to jednoznacznie zamiar bezpośredni, nawet jeśli sprawca, być może działał z

zamiarem nagłym – nie planując wcześniej zabójstwa.

19. Zgodzić się też należy z prokuratorem, iż zmiana ustaleń w zakresie zamiaru z jakim działał oskarżony (z ewentualnego na bezpośredni) rzutuje na ocenę stopnia społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu oraz zawinienia sprawcy i tym przemawia za koniecznością wymierzenia mu wyższej kary, przy jednoczesnym uznaniu, iż kara orzeczona w postępowaniu pierwszoinstancyjnym jest rażąco niewspółmiernie łagodna. Biorąc zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, poziom jego zawinienia oraz względy w zakresie indywidualnego i społecznego oddziaływania kary, a także uwzględniając wszelkie okoliczności istotne dla wymiaru kary (wymienione zarówno w uzasadnieniu wyroku Sądu meriti, jak i po części podniesione w ramach apelacji oskarżyciela) - w tym fakt działania z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia, przy jednoczesnym zastosowaniu dwóch czynności prowadzących do śmierci pokrzywdzonej oraz fakt wyjątkowej determinacji w zbrodniczym zachowaniu oskarżonego, a także tragiczny, trwały skutek działania oskarżonego (który zaważył na życiu całej rodziny pokrzywdzonej), jak też właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który co prawda (jak uznał Sąd meriti) nie jest osobą wysoce zdemoralizowaną, ale z drugiej strony niewątpliwie nie jest też osobą zachowującą się w sposób właściwy (nadużywanie alkoholu, brak ustabilizowanej linii życiowej, przeznaczanie środków pochodzących z zasiłku socjalnego

przyznanego przez norweskie służby na gry hazardowe) - Sąd Apelacyjny uznał, iż karą współmierną i sprawiedliwą będzie w tym przypadku kara 15 lat pozbawienia wolności, która należycie wychowa oskarżonego i pozwoli mu na powrót do społeczeństwa po przykładowym zresocjalizowaniu.

20. Kara niższa, zwłaszcza proponowana przez Sąd meriti (w wymiarze 12 lat pozbawienia wolności) byłaby karą rażąco łagodną, budzącą słuszną dezaprobatę w odbiorze społecznym oraz niezabezpieczająca należycie społeczeństwa przed oskarżonym w przypadku jego przedwczesnego wyjścia na wolność, bez wystarczająco pogłębionego procesu resocjalizacji. W ocenie Sądu Apelacyjnego kara wyższa tj. postulowana w apelacji prokuratora kara 25 lat pozbawienia wolności, byłaby natomiast w przypadku oskarżonego, karą rażąco niewspółmiernie surową. Za jej wymierzeniem nie przemawia żadna z okoliczności podnoszonych w uzasadnieniu w/w apelacji. Kara 25 lat pozbawienia wolności ma charakter eliminacyjny i w związku z tym winna być zarezerwowana jedynie dla wyjątkowo drastycznych zbrodni, popełnianych przez nieodwracalnie zdemoralizowanych sprawców. Tego rodzaju sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje.

21. Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny, zmieniając pkt I zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony działa z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonej, podwyższył mu wymierzoną za ten czyn karę do 15 lat pozbawienia wolności,

utrzymując wyrok w mocy w pozostałej części.	
Wniosek	
<p>Apelacja obrońcy skazanego:</p> <p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p> <p>Apelacja prokuratora:</p> <p>o zmianę zaskarżonego wyroku i uznanie oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 148§1 k.k. z zamiarem bezpośrednim i wymierzenie mu kary 25 lat pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.	
Powody omówione w pkt 3 Lp. 2	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3 <u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy

<u>Utrzymano zaskarżony wyrok w całości za wyjątkiem części zmienionej w pkt 1 wyroku Sądu Apelacyjnego</u>	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy.	
Powody omówiono wyżej w pkt 3 Lp. 2	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.3.1	Przedmiot i zakres zmiany
<u>Zmieniono wyrok w części co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I zaskarżonego wyroku, w zakresie określonym w pkt 1) wyroku Sądu Apelacyjnego</u>	
Zwiążle o powodach zmiany.	
Powody omówiono w pkt 3 Lp. 2	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia.	
	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia.		
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		
<u>4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku</u>		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
1.	pkt 2)	Zaliczenie okresu pozbawienia wolności w sprawie na poczet kary w trybie art. 63§1 k.k.
6. Koszty Procesu		

1.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	pkt 4)	Zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie

odwoławcze na podstawie art. 624§1 k.p.k., których uiszczenie, w związku z jego aktualną sytuacją życiową byłoby zbyt uciążliwe

7. PODPIS

Ewa Jethon Rafał Kaniok Dorota Tyrała

<u>1.3</u> <i>Granice zaskarżenia</i>			
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18.X.2022 r. sygn. akt VIIIK 243/20		
<u>1.3.1</u> <i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2</u> <i>Podniesione zarzuty</i>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	Zmiana wyroku

<u>1.3 Granice zaskarżenia</u>			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18.X.2022 r. sygn. akt VIIIK 243/20		
<u>1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2 Podniesione zarzuty</u>			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
<u>1.4. Wnioski</u>			
#	uchylenie	#	Zmiana wyroku